E.T.A. Hoffmann

Det fremmede barn

Bibliotek 1800

E. T. A. Hoffmann

Det fremmede barn

Et eventyr

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af E. T. A. Hoffmann: *Det fremmede barn* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of E. T. A. Hoffmann: *Det fremmede barn* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Hr. v. Brakel på Brakelheim

Der var engang en adelsmand; han hed hr. Thaddæus v. Brakel og boede i den lille landsby Brakelheim, som han havde arvet efter sin fader, den gamle hr. Brakel, og som nu var hans ejendom. De fire bønder, der foruden ham selv boede i landsbyen, kaldte ham "den nådige herre", endskønt han ligesom de gik med glat kæmmet hår, og kun om søndagen, når han kørte til kirke med sin kone og sine to børn, Felix og Christlieb, i stedet for den grove lærredsfrakke havde en grøn kjole og en guldtresset vest på, som klædte ham ret godt. De samme bønder plejede også, når man spurgte dem: "Hvor går vejen til hr. v. Brakel?" at svare: "Lige frem gennem landsbyen op til højen ved birketræerne; der ligger den nådige herres slot!"

Nu ved vel enhver, at et slot er en stor høj bygning med mange vinduer og døre, ja vel endog med tårne og skinnende vejrhaner. Men af alt dette var der intet at spore på højen ved birketræerne: der stod kun et lavt hus med et par små vinduer, som man ikke kunne se, før man stod lige ved det. Men sker det tit, at man pludselig standser ved den høje port på et stort slot, isnet af den kolde luft, som udstrømmer derfra, og uhyggelig til mode ved synet af de sælsomme stenbilleder, der som gruelige vægtere læner sig til muren, taber al lyst til at gå ind, og langt hellere vendte om igen; – så var dette nu slet ikke tilfældet ved hr. v. Brakels lille hus! for havde allerede i skoven de skønne ranke birketræer med deres løvrige grene venligt, som med udstrakte arme, tilvinket os en hilsen; havde de i glad bevægelse tilhvisket os: "Velkommen! velkommen iblandt os!" så var det

ved huset som om hulde stemmer råbte lifligt ud fra de spejlklare vinduer og fra det tætte vinløv, der dækkede muren helt op til taget: "Kom dog herind, du kære, trætte vandrer! her er så hyggeligt og godt!"

Dette bekræftede også de omkringflyvende lystigt kvidrende svaler, og den gamle stadselige stork sagde, idet den klogt og alvorligt så ned fra taget: "Jeg har nu boet her mangt et godt år ved sommertid, men et bedre logis finder jeg heller aldrig; og kunne jeg blot betvinge min medfødte rejselyst, var her ikke så koldt om vinteren og brændet så dyrt, så rørte jeg mig ikke af pletten!" Så venligt og smukt var hr. v. Brakels hus; men et slot var det ikke.

Det fornemme besøg

Fru v. Brakel stod en morgen meget tidligt op og bagte en kage, hvortil hun brugte endnu flere mandler og rosiner end til påskekagen, hvorfor den også lykkedes langt herligere end denne. Imens børstede og bankede hr. v. Brakel sin grønne kjole og røde vest, og Felix og Christlieb fik deres bedste klæder på.

"I dag må I ikke løbe ud i skoven som ellers," sagde hr. v. Brakel til børnene, "men blive roligt siddende i stuen, at I kan se rene og pæne ud, når den nådige hr. onkel kommer."

Solen, der klart og venligt brød frem gennem tågen, kastede sine gyldne stråler på træerne udenfor vinduerne, morgenvinden susede i skoven, og fuglene jublede imellem hinanden, kvidrende deres lystigste sange. Christlieb sad stille og fordybet i sig selv ved bordet; snart satte hun den røde båndsløjfe på sin kjole til rette, snart begyndte hun flittigt at strikke, hvilket dog i dag ikke ret ville gå. Felix, som papa havde givet en billedbog i hånden, så ud over billederne til den smukke birkeskov, hvor han ellers et par timer hver morgen kunne løbe om af hjertens lyst. "Ak, det er dog så smukt derude!" sukkede han ved sig selv; og da nu den store gårdhund Sultan bjæffende og knurrende sprang omkring udenfor vinduet, løb et stykke henimod skoven, vendte om igen og på ny knurrede og gøede, som om den ville sige: "Kommer du dog ikke ud i skoven? Hvad gør du i den kvalme stue?" da kunne Felix ikke længere skjule sin utålmodighed. "Ak kære moder! lad mig blot gå et par skridt udenfor!" bad han indstændigt; men fru v. Brakel svarede: "Nej nej, bliv nu smukt i stuen! Jeg ved

nok, hvordan det går. Når du løber ud, skal Christlieb straks bagefter – og så gennem busk og krat op i træerne! Når I så kommer forpustede og tilsmudsede hjem, siger onkel: Hvad er det for nogle hæslige bønderbørn? Således må ingen v. Brakels se ud, hverken store eller små."

Felix slog utålmodigt billedbogen i og sagde forknyt, idet tårerne trådte ham i øjnene: "Når den nådige hr. onkel taler om hæslige bønderbørn, har han vel ikke set Vollrads Peter og Hentschels Annelise, eller nogen af vore børn her i landsbyen; for jeg gad nok vidst, hvor der findes smukkere børn end dem."

"Ja, ikke sandt!" råbte Christlieb, som om hun vågnede op af en drøm, "og er fogedens Grethe ikke også et smukt barn, skønt hun rigtignok langt fra har så nydelige røde sløjfer som jeg?!"

"Snak ikke så tåbeligt!" udbrød moderen halvt vred; "I forstår ikke, hvad den nådige hr. onkel mener."

Alle videre forestillinger om, hvor smukt der netop i dag var i skoven, hjalp ikke. Felix og Christlieb måtte blive inde; hvilket var så meget pinligere, fordi festkagen, som stod på bordet og udbredte den sødeste duft, ikke måtte skæres i stykker før onklens ankomst! "Ak, når han blot ville komme! Gid han dog endelig ville komme!" råbte begge børnene, og var nær ved at græde af utålmodighed.

Endelig hørtes en stærk hestetrampen og en vogn kørte for døren, så blank og så rigt smykket med gyldne sirater, at børnene faldt i den største forbavselse, for de havde aldrig set noget lignende. Jægeren åbnede vogndøren, og en høj mager mand gled ved hans arm ned i armene på hr. v. Brakel, mod hvis kind han to gange blidt lagde sin, idet han sagte læspede: "*Bon*

jour, min kære fætter! Nu beder jeg dig – ingen omstændigheder!"

Imidlertid havde jægeren hjulpet en lille tyk dame og to børn, en dreng og en pige, fra vognen ned på jorden, hvilket han gjorde så behændigt, at de alle kom til at stå på fødderne. Nu gik Felix og Christlieb hen, tog hver en af den magre herres hænder, kyssede den og sagde som fader og moder havde indskærpet dem: "Vær ret hjertelig velkommen, kære, nådige hr. onkel." Derpå tog de ligeledes den lille tykke dames hænder og sagde: "Vær ret hjertelig velkommen kære, nådige fru tante!" Men da de kom hen til børnene, blev de ganske forbløffede stående, for sådanne børn havde de aldrig før set. Drengen havde lange pludderbukser på, en lille frakke af skarlagenrødt tøj, fra øverst til nederst besat med gyldne tresser og snore, og en blank sabel ved siden, men på hovedet havde han en rød hue med en hvid fjer, under hvilken hans bleggule ansigt og de matte, søvnige øjne forsagte og sky tittede frem. Pigen havde rigtignok en hvid kjole på, ligesom Christlieb, men den var besat med en mængde kniplinger og bånd, og hendes hår var flettet i forunderlige fletninger og viklet op i en spids, hvorpå der funklede en lille blank krone.

Christlieb tog mod til sig og gav den lille pige hånden, men hun tog sin hånd så hurtigt tilbage og satte et så ynkeligt og fortrædeligt ansigt op, at Christlieb blev ganske forskrækket og trak sig tilbage.

Felix greb efter drengens smukke sabel for at se den lidt nærmere an, men ungen begyndte straks at skrige: "Min sabel, min sabel, han vil tage min sabel fra mig!" og løb hen for at skjule sig bag den lange magre mand. Felix blev blussende rød i

ansigtet og udbrød opbragt: "Jeg vil jo ikke tage din sabel fra dig – dumme dreng!" De sidste ord mumlede han mellem tænderne; men hr. v. Brakel havde hørt alt og syntes at være forlegen over det, for han knappede sin vest op og i og råbte: "Men Felix!!"

Den tykke dame sagde: "Herrmann! lille Adelgunde! vær ikke så undselige. Børnene gør jer jo ingenting."

Men den magre mand læspede: "De vil nok gøre bekendtskab!" greb fru v. Brakels hånd og førte hende ind i huset. Hr. v. Brakel fulgte efter med den lille tykke dame, ved hvis slæb Herrmann og Adelgunde hængte sig.

Felix og Christlieb gik bag efter. "Nu bliver kagen skåret i stykker," hviskede Felix søsteren i øret. "Ak ja, ak ja!" svarede hun fornøjet. "Og så løber vi ud i skoven," vedblev Felix. "Og bekymrer os ikke om de underlige fremmede tingester," tilføjede Christlieb.

Felix gjorde et luftspring, og så gik de ind i stuen. Hermann og Adelgunde måtte ikke spise kage, fordi de, som forældrene sagde, ikke kunne tåle den. De fik hver en lille tvebak i stedet, som jægeren tog ud af en æske, de havde bragt med. Felix og Christlieb gav sig straks i færd med det tykke stykke kage, som den gode moder havde rakt dem, og var vel til mode.

Hvorledes det fremdeles gik til ved det fornemme besøg

Den magre mand, som hed Cyprianus v. Brakel, var hr. Thaddæus v. Brakels kødelige fætter, men langt fornemmere end denne; for han havde grevetitel og bar desuden på enhver af sine kjoler, ja selv på pudderkåben, en stor sølvstjerne. Da han forrige år, uden den tykke dame, der var hans kone, og børnene, havde aflagt hr. Thaddæus v. Brakel et kort besøg, spurgte Felix ham derfor: "Hør engang, nådige hr. onkel, er du ikke konge?" Felix havde nemlig i sin billedbog en malet konge, som bar en lignende stjerne på brystet, og så kunne han jo nok tro, at onklen også var blevet konge, da han bar det samme tegn. Onklen havde dengang lét meget over spørgsmålet og svaret: "Nej, min lille ven! Konge er jeg rigtignok ikke, men kongens trofaste tjener og minister, som hersker over mange mennesker. Hørte du til den grevelige v. Brakelske linje, så kunne du måske selv engang i tiden komme til at bære en sådan stjerne, men nu er du desværre en simpel *von*, som der ikke vil blive noget stort af!" Felix havde slet ikke forstået onklen, og hr. Thaddæus v. Brakel mente, at det behøvedes heller ikke.

Nu fortalte onklen sin tykke kone, hvorledes Felix havde holdt ham for kongen. Da råbte hun: "O, den søde uskyldighed!" og nu måtte Felix og Christlieb frem fra den krog, hvor de under hvisken og latter havde spist deres kage. Moderen befriede først deres mund fra mange rosinlevninger og kagekrummer, og overgav dem så til den nådige onkel og den nådige tanke, som kyssede dem med det lydelige udråb: "Ak, den kære natur! Den

landlige uskyldighed!" – og trykkede dem store kræmmerhuse i hænderne. Hr. Thaddæus v. Brakel og hans kone fik tårer i øjnene over de fornemme slægtninges godhed. Felix havde imidlertid åbnet kræmmerhuset og deri fundet bonbons, som han straks gav sig til at gnave, hvilket Christlieb gjorde ham efter. "Nej min lille ven, det går ikke an!" råbte den nådige onkel. "Du må suge så længe på sukkeret, til det smelter i munden." Da var Felix nær ved at le højt og svarede: "Men kære, nådige onkel! tror du da, jeg er et lille svøbelsesbarn, som må suge, fordi det ingen stærke tænder har at bide med?" og dermed stak han atter bonbons i munden og bed så voldsomt i dem, at det knagede og bragede. "O du elskelige naivitet!" råbte den tykke dame, og onklen stemte i med. Men hr. Thaddæus tørrede sveden af sin pande, han var ganske skamfuld over Felix' uartighed, og moderen hviskede ham i øret: "Knas ikke sådan med tænderne, uartige dreng!"

Herover blev den stakkels Felix, der ikke troede at have gjort noget ondt, ganske bestyrtet. Han tog det ikke helt fortærede bonbon langsomt ud af munden, lagde det i kræmmerhuset igen, rakte onklen det og sagde: "Tag så hellere dit sukker hjem med igen, når jeg ikke må spise det!" Christlieb, der var vant til i alt at følge hans eksempel, gjorde det samme med sit kræmmerhus.

Det var den stakkels Thaddæus for galt. Han udbrød: "Ak, min højstærede nådige hr. fætter, regn den enfoldige dreng ikke hans tølperagtighed til onde! Ak, på landet, og i så indskrænkede forhold – hvem der dog kunne opdrage sådanne dannede børn som Deres!"

Hr. Cyprianus smilede fornemt og selvtilfreds, idet han så hen til sine børn. Disse havde for længe siden spist deres tvebak, og sad nu stumme og stive på stolen uden at røre sig eller bevæge en mine. Den tykke dame smilede ligeledes, idet hun læspede: "Ja, kære hr. fætter! Vore elskede børns opdragelse ligger os frem for alt andet på hjerte." Hun gav grev Cyprianus et vink, og denne vendte sig om til Herrmann og Adelgunde med alle slags spørgsmål, som de besvarede med største hurtighed. Der var tale om mange floder og bjerge, som skulle ligge over tusinde mile inde i landet, og havde de forunderligske navne. De kunne også ganske nøje beskrive, hvorledes dyrene så ud, der levede i de fjerneste himmelstrøgs vilde egne; og om fremmede buske, træer og frugter talte de, som om de selv havde set dem, ja endog smagt deres frugter. Hermann beskrev ganske nøje, hvorledes det var gået til i et stort slag for tre hundrede år siden, og kunne nævne alle generalerne, der havde været med, ved navn. Til sidst talte Adelgunde endog om stjernerne og påstod, at der var alle slags underlige dyr og andre figurer på himlen. Felix, som blev ganske bange ved det, nærmede sig fru v. Brakel og hviskede: "Mama, søde mama! hvad er dog det, de våser og vrøvler derhenne?" – "Hold mund, dumme dreng!" svarede fru v. Brakel sagte, "det er jo deres kundskaber!" Felix forstummede. "Det er vidunderligt! Uhørt! I så ung en alder!" råbte hr. v. Brakel den ene gang efter den anden. Men fru v. Brakel sukkede: "Herre Jemini, hvad det er før engle! Ak, hvad skal der dog blive af vore små herude på landet?"

Da nu hr. v. Brakel istemte moderens klage, trøstede hr. Cyprianus dem begge, idet han lovede at sende en lærd mand

ud til dem, som aldeles gratis skulle overtage børnenes undervisning.

– Imidlertid var den smukke vogn kørt for døren. Jægeren kom ind med to store æsker, som Hermann og Adelgunde tog og overrakte Felix og Christlieb. "Holder De af legetøj, *mon cher*? Her har jeg bragt noget med til Dem af den fineste sort!" sagde Herrmann med et sirligt buk. Felix hang med hovedet; han var misfornøjet uden selv at vide hvorfor, og mumlede, idet han tankeløs holdt æsken i hånden: "Jeg hedder ikke Mongsjær, men Felix, og ikke De, men du!" Christlieb var også nærmere ved at græde end at le, endskønt der fra den æske, Adelgunde havde rakt hende, udstrømmede den sødeste duft af alskens slikkeri.

Felix' ven og yndling Sultan, der som sædvanlig sprang højt gøende omkring udenfor døren, forskrækkede Herrmann således, at han grædende løb ind i stuen igen. "Hvorfor skriger og hyler du sådan?" spurgte Felix, "han gør dig jo ingen fortræd. Han er desuden kun en hund, og du har jo set langt skrækkeligere dyr. Og selv om han fo'r løs på dig, har du jo en sabel!"

Felix' tiltale hjalp slet ikke. Herrmann blev ved at skrige, til jægeren tog ham på sine arme og bar ham ud i vognen. Grebet af broderens smerte, eller Gud ved af hvilken anden årsag, begyndte Adelgunde ligeledes heftigt at skrige, hvilket gjorde et sådant indtryk på Christlieb, at hun gav sig til at hulke og græde.

Under de tre børns skrig og jamren kørte hr. Cyprianus v. Brakel bort fra Brakelheim; og således endte det fornemme besøg.

Det nye legetøj

Så snart vognen med grev Cyprianus og hans familie var rullet ned ad højen, rev v. Brakel hurtigt sin grønne kjole og røde vest af, og da han lige så hurtigt havde trukket sin hvide lærredsfrakke på og et par gange strøget den brede kam gennem sit hår, trak han vejret dybt, strakte sig og råbte: "Gud ske lov!"

Børnene fik også i en hast deres hverdagsklæder på og følte sig lette om hjertet. "I skoven, i skoven!" råbte Felix, idet han gjorde nogle høje luftspring.

"Vil I da ikke først se, hvad Herrmann og Adelgunde har bragt med til jer?" sagde moderen; og Christlieb, der allerede ved omklædningen havde betragtet æskerne med nysgerrige blikke, mente også, at det kunne jo ske først, siden var der jo tid nok til at løbe i skoven. Felix var meget vanskelig at overtale. Han sagde: "Hvad kan den tossede, pludderbuksede dreng med samt sin udmajede søster have bragt os for store ting? Hvad kundskaberne angår, å, ja! dem plaprer han ret godt frem; men først fortæller han om løver og bjørne og ved, hvordan man fanger elefanter, og så bliver han bange for min Sultan, og skriger og kryber under bordet, skønt han har en sabel."

"Ak kære Felix, lad os blot åbne æskerne en ganske lille smule!" bad Christlieb; og Felix, der gjorde hende alt til behag, opgav for øjeblikket at løbe i skoven og satte sig tålmodigt med Christlieb ved bordet, hvor æskerne stod.

Moderen åbnede dem, og da – o kære børn! I har vel alle været så lykkelige i den muntre markedstid, eller dog visselig

juleaften, at blive overøst med alle slags smukke sager af forældre eller andre venner? Tænk på, hvorledes I jublede af glæde, da skinnende soldater, mænd med lirekasser, smukt pyntede dukker, sirligt husgeråd, herlige brogede billedbøger lå udbredte for jer. Den samme store glæde, I dengang havde, fik nu Felix og Christlieb: for en rig samling af de nydeligste, strålende sager kom frem af æskerne, og deriblandt også kager og bonbons, så at børnene én gang efter den anden slog hænderne sammen og råbte: "Hvor det dog er herligt!"

Kun et kræmmerhus med bonbons lagde Felix foragteligt til side, og da Christlieb bad ham, dog ikke at kaste det glaserede sukker ud af vinduet, hvilket han just var i begreb med, lod han rigtignok være, men åbnede døren og kastede det hen til Sultan, som logrende nærmede sig. Sultan lugtede til det, og vendte straks knurrende snuden bort. "Ser du nu, Christlieb!" råbte Felix triumferende: "Ikke engang Sultan vil have det hæslige tøj!"

Blandt alt legetøjet gjorde intet Felix større glæde end en pyntelig jægersmand, som, når man trak i en lille snor, der ragede frem under hans frakke, lagde an med bøssen og skød efter en skive, der var anbragt tre tommer fra ham. Dernæst skænkede han sin kærlighed til en lille mand, som kunne kvinkelere på en harpe og gøre komplimenter, når man drejede på en skrue; men fremfor alt behagede en flint og en hirschfænger ham, begge af forsølvet træ, såvel som en stadselig husarhue og en patrontaske. Christlieb havde sin store glæde af en smuk pyntet dukke og det fuldstændigste husgeråd.

Børnene glemte skov og eng og morede sig med legetøjet til den sildige aften. Og så gik de i seng.

Hvad der tildrog sig i skoven med det nye legetøj

Den næste morgen begyndte børnene der, hvor de slap om aftenen, det vil sige: de hentede æskerne frem, tog deres legetøj ud og morede sig med det på mange måder. Ligesom i går skinnede solen lys og venlig ind af vinduet, birkene modtog hviskende og sitrende morgenvindens hilsen, og bogfinke, sisken og nattergal slog deres skønneste triller.

Da blev Felix, trods jæger og harpemand, flint og patrontaske, vemodig og beklemt om hjertet. "Ak!" råbte han pludseligt, "derude er dog så smukt! Kom, Christlieb, lad os løbe ud i skoven!"

Christlieb havde netop klædt den store dukke af og var i begreb med at klæde den på igen, hvilket var hende en stor fornøjelse. Hun ville derfor nødig gå og bad: "Kære Felix, lad os dog lege der en smule endnu!"

"Ved du hvad, Christlieb," sagde Felix, "vi tager det bedste af vort legetøj med. Jeg spænder min hirschfænger ved siden og tager flinten på skulderen, så ser jeg ud som en jæger. Og du, Christlieb, kan godt tage din dukke og noget køkkentøj med dig. Kom blot, kom!"

Christlieb klædte hurtigt dukken helt på, og så løb begge børnene med deres legetøj ud i skoven, hvor de lejrede sig på en grøn plads. Da de havde ligget en stund, og Felix netop lod harpemanden spille, sagde Christlieb: "Ved du hvad, Felix, din harpemand spiller ikke smukt. Hør blot, hvor det evige klingklang lyder hæsligt her i skoven. Fuglene titter så

nysgerrigt frem fra buskene! Jeg tror virkelig, de gør nar ad den tåbelige musikant, som her vil spille til deres sang!"

Felix drejede stærkere og stærkere på skruen og råbte endelig: "Du har ret, Christlieb! Det lyder afskyeligt, som den lille karl spiller, og hvad kan hans evige bukken hjælpe mig – jeg skammer mig ordentlig for den bogfinke deroppe, som ser ned på mig med sine kloge øjne. Men den karl skal spille bedre, skal han –" og i det samme drejede Felix skruen så stærkt, at – knik knak – hele lirekassen gik i stykker, og harpemandens arme faldt itubrudte af.

"O – o!" råbte Felix.

"Ak den stakkels harpemand!" råbte Christlieb. Felix så et øjeblik på det ødelagte legetøj, så sagde han: "Det var en dum, tåbelig karl, der spillede slet og skar ansigter og gjorde komplimenter ligesom fætter Pludderbuks," og kastede dermed harpemanden ind i det tykkeste krat. "Nej, så priser jeg min jæger. Han skyder én gang efter den anden midt i skiven." Nu lod Felix den lille jæger dygtigt eksercere. Da det havde varet en stund, sagde han: "Men det er dumt, at den lille mand kun skyder efter skiven, hvilket fader siger er en let sag for en jæger. Han skal i skoven skyde efter hjorte, råbukke og harer, og træffe dem i fuldt løb. Den karl skal ikke mere skyde efter skiven!" Hermed brød Felix skiven af, som var anbragt foran jægeren. "Skyd nu i det frie!" råbte han; men han kunne trække så meget han ville i tråden, den lille jægers arme hang ganske slappe. Han sigtede ikke mere, han skød ikke mere. "Ha ha!" råbte Felix, "efter skiven, i stuen kunne du skyde, men i skoven, hvor jægeren hører hjemme, der går det ikke! Er du også bange for hunde? Ville du måske, når Sultan kom, løbe bort med samt din

bøsse ligesom fætter Pludderbuks med sin sabel? Fy, du enfoldige, unyttige knægt!" Med disse ord kastede Felix jægeren bagefter harpemanden ind i krattet. "Kom, lad os løbe lidt!" sagde han derpå til Christlieb.

"Å ja, kære Felix!" svarede hun. "Min smukke dukke skal løbe med; det bliver en fornøjelse!"

Nu tog Felix og Christlieb dukken hver ved en arm, og så gik det muntert i fuldt løb gennem krattet, ned af højen, videre og videre til den skovomkransede dam, der endnu hørte til hr. v. Brakels ejendom, og hvor han undertiden plejede at skyde vildænder. Her standsede børnene, og Felix sagde: "Lad os blive lidt her! Jeg har jo en flint! Hvem ved, om jeg ikke lige så godt som fader kunne skyde en and mellem sivene."

I samme øjeblik råbte Christlieb højt: "Ak min dukke! min smukke dukke!" – Den stakkels tingest så rigtignok miserabel ud. Hverken Felix eller Christlieb havde passet på dukken, mens de løb, og deraf kom det, at den havde revet sine klæder itu på buskene, og brækket begge sine ben. Af det smukke voksansigt var der ikke spor tilbage, så forrevet og hæsligt så det ud.

"Ak, min dukke, hvad er der dog blevet af min dukke!" klagede Christlieb.

"Der ser du nu," sagde Felix, "hvilket dumt tøj de fremmede børn har bragt os. Din dukke er jo en ubehændig, tåbelig Trine, når hun ikke engang kan løbe med os uden straks at rive sig itu og ødelægge sig i bund og grund; – giv mig hende!"

Christlieb rakte bedrøvet broderen den forulykkede dukke, men kunne ikke tilbageholde et højt skrig, da han uden videre kastede den i dammen.

"Græd blot ikke! Græd dog ikke over den enfoldige tingest! Når jeg skyder en and, skal du få de smukkeste fjer, vi bare kan finde i dens brogede vinger."

Det rørte sig mellem sivene; da sigtede Felix med sin træflint, men lød den straks synke igen, idet han så betænkelig hen for sig. "Jeg er jo selv en tåbelig dreng!" sagde han med sagte stemme. "Hører der ikke krudt og bly til at skyde, og har jeg nogen af delene? Kunne jeg også lade et trægevær med krudt? – Hvad duer overhovedet de dumme træsager til? – Og hirschfængeren? – også af træ! Den hverken skærer eller stikker – fætters sabel var vist også af træ! derfor trak han den ikke ud, da han var bange for Sultan. Jeg mærker nok, at fætter Pludderbuks kun har haft mig til nar med sit legetøj, der ser ud som noget, og er dog kun unyttigt tøj!" – og derpå kastede Felix gevær, hirschfænger og patrontaske i dammen.

Christlieb var bedrøvet over tabet af dukken, og Felix kunne heller ikke skjule sit mismod. I denne stemning gik de hjem. Og da moderen spurgte: "Hvor er jeres legetøj, børn?" fortalte Felix ganske troskyldigt, hvorledes han var blevet narret med jægeren, harpemanden, flinten og hirschfængeren, og Christlieb med dukken.

"Ak!" råbte fru v. Brakel halvt vred, "I tåbelige børn! Det er jer, som ikke ved, hvorledes de smukke sirlige sager skal behandles."

Men hr. Thaddæus v. Brakel, der havde hørt på Felix' fortælling med synligt velbehag, sagde: "Skænd ikke på børnene! det er mig i grunden ret kært, at de er blevet dette fremmede legetøj kvit, som kun forvirrede og ængstede dem."

Hverken fru v. Brakel eller børnene vidste, hvad han egentlig mente med disse ord.

Det fremmede barn

Felix og Christlieb var tidligt om morgenen løbet ud i skoven. Moderen havde formanet dem til at komme ret snart tilbage, for de måtte nu sidde meget mere inde i stuen og læse og skrive mere end før, så at de ikke skulle behøve at skamme sig alt for meget for den fremmede hovmester, der nu med det første ventedes.

Derfor sagde Felix: "Lad os nu i den korte tid, vi må være derude, ret til gavns løbe og springe."

De begyndte også straks at jage omkring som hund og hare, men både denne leg og alle andre lege, de begyndte på, forårsagede dem inden få sekunder kedsomhed og misfornøjelse. De vidste selv ikke, hvad det kom af, at der netop i dag skulle ske dem så meget ærgerligt. Snart fløj Felix' hue, drevet af vinden, ind i krattet, snart blev Christlieb hængende med sine klæder ved tornene eller stødte foden på en spids sten, så hun måtte skrige højt. De opgav snart al leg og sneg sig misfornøjede gennem skoven.

"Det er bedst, vi kryber ind i stuen igen!" sagde Felix; men kastede sig så ned i skyggen af et højt træ i stedet for at gå videre. Christlieb fulgte hans eksempel. Der sad børnene og så tavse ned på jorden.

"Ak!" sukkede endelig Christlieb sagte: "Havde vi dog blot det smukke legetøj."

"Det kunne ikke nytte os noget," mumlede Felix, "vi ville dog igen brække det itu og fordærve det. Hør Christlieb! Moder

havde dog vist ret; legetøjet var godt, men vi forstod os ikke på at omgås det; og det kommer af, at vi ingen kundskaber har!"

"Ak kære Felix, du har ret!" svarede Christlieb. "Kunne vi dem så godt udenad, som den polerede fætter og den pyntede kusine, ak, da havde du endnu din jæger, din harpemand, og min smukke dukke lå ikke i Andeparken. Vi uvidende stakler, vi har ingen kundskaber!"

Derpå begyndte Christlieb ynkeligt at hulke og græde; Felix stemte i med, og begge børnene hylede og jamrede, så det genlød i hele skoven: "Vi stakkels børn, vi har ingen kundskaber!"

Dog pludselig holdt de inde og spurgte forundret: "Ser du det, Christlieb? – Hører du det Felix?"

I den dybe skygge af det mørke krat, som lå foran børnene, viste sig en vidunderlig lysning, der som klart måneskin spillede på de sitrende blade, og gennem skovens susen gik en melodisk klang, som når vinden strejfer hen over harpen og vækker de skumrende akkorder. Børnene blev ganske sælsomt til mode; al ærgrelse veg fra dem, og en sød, vemodig bevægelse, som de aldrig før havde følt, bragte dem til at græde. Som nu lyset strålede klarere og klarere, og de vidunderlige toner klang stærkere og stærkere, slog børnenes hjerte højere. Og da de stirrede ind i glansen – o, da opdagede de, at det var det yndigste, af solen klart belyste barneansigt, som fra krattet smilede og vinkede til dem.

"O, kom dog til os, du kære barn!" råbte begge, Felix og Christlieb, idet de sprang op og med ubeskrivelig længsel udstrakte hænderne efter det hulde syn.

"Jeg kommer – jeg kommer!" råbte en sød stemme fra krattet; og let, som båret af den blide morgenvind, svævede det fremmede barn over til Felix og Christlieb.

Hvorledes det fremmede barn legede med Felix og Christlieb

"Jeg har langt herfra hørt jer græde og klage," sagde det fremmede barn. "Hvad fattes jer da, I kære børn?"

"Ak, vi vidste det selv ikke rigtigt," svarede Felix, "men nu synes jeg, at vi kun har savnet dig!"

"Det er sandt," tilføjede Christlieb, "nu, da du er hos os, er vi igen glade! Men hvorfor blev du så længe borte?"

Det forekom virkelig begge børnene, som om de allerede længe havde kendt det fremmede barn og leget med det, og som om deres mismod kun hidrørte derfra, at den kære legekammerat ikke mere lod sig se.

"Legetøj," vedblev Felix, "har vi rigtignok slet ikke, for jeg tåbelige dreng har i går skammeligt fordærvet og bortkastet det bedste, som fætter Pludderbuks har foræret mig; men vi vil alligevel lege!"

"Ej, Felix!" sagde det fremmede barn højt leende, "hvor kan du dog tale således? De ting, du kastede bort, var vist ikke værd at bryde sig om! Du og Christlieb er jo begge to omgivet af det herligste legetøj, man vil se!"

"Hvor da! hvor da?" råbte Felix og Christlieb.

"Se jer dog om!" sagde det fremmede barn.

Felix og Christlieb opdagede nu, hvorledes alle slags herlige blomster med strålende øjne tittede frem af det tykke græs og bløde mos; og derimellem funklede brogede stene og krystalmuslingskaller, og gyldne insekter dansede op og ned, summende sagte småsange.

"Nu vil vi bygge et palads! Hjælp mig smukt at samle sten!" råbte det fremmede barn, bøjede sig ned til jorden og begyndte at samle brogede sten op. Felix og Christlieb hjalp til og det fremmede barn forstod så behændigt at sammenføje stenene, at der snart hævede sig høje søjler, der glimrede i solen som poleret metal, og derover hvælvede sig et gyldent tag. Nu kyssede det fremmede barn blomsterne, der tittede frem af jordbunden; da skød de sig sødthviskende i vejret, og idet de omslyngede hinanden i livsalig kærlighed, dannede de en duftende buegang, hvor børnene henrykte sprang omkring. Det fremmede barn klappede i hænderne; da summede paladsets gyldne tag – der var hvælvet af guldtorbisters vinger – fra hinanden, og søjlerne flød ned som en rislende bæk, ved hvis bredder de brogede blomster lejrede sig, som snart tittede nysgerrigt ned i dens bølger, snart vuggede sig frem og tilbage, lyttende til dens barnagtige pludren. Nu plukkede det fremmede barn græsstrå og brækkede små grene af træerne, som det strøede hen for Felix og Christlieb. Men græsstråene blev snart til de smukkeste dukker, man kan tænke sig, og grenene blev allerkæreste små jægere. Dukkerne dansede omkring Christlieb, satte sig på hendes skød og hviskede med fine stemmer: "Hold lidt af os, hold lidt af os, kære Christlieb!" – Jægerne tumlede sig omkring, klirrede med bøsserne og råbte: "Hallo! Hallo! På jagt! På jagt!"

Da sprang små harer ud fra krattet og hundene efter dem, og jægerne skød imellem dem – det var en lyst!

Men pludseligt forsvandt alt igen, og Felix og Christlieb råbte: "Hvor er jægerne? Hvor er dukkerne?"

Da sagde det fremmede barn: "O, de står alle til jeres tjeneste, når I ønsker det; men vil I nu ikke hellere løbe en smule om i skoven?"

"Ak ja, ak ja!" råbte Felix og Christlieb.

Da greb det fremmede barn dem ved hænderne og råbte: "Kom nu!" og så fløj de afsked. For man kunne egentlig slet ikke kalde det at løbe – nej, børnene svævede let gennem skov og eng, og de brogede fugle flagrede højt syngende og jublende omkring dem. Pludselig gik det højt, højt op i luften.

"Godmorgen, godmorgen, fætter Felix!" råbte storken, idet den strejfede fordi dem.

"Gør mig ingen fortræd! Gør mig ingen fortræd – jeg skal ikke spise jeres duer!" skreg høgen, der med synlig frygt for børnene svang sig gennem luften.

Felix jublede højt, men Christlieb blev bange. "Jeg taber vejret, ak, jeg falder vist!" råbte hun; men i samme øjeblik dalede det fremmede barn ned med sine legekammerater og sagde: "Nu synger jeg skovsangen for jer, til afsked for i dag, i morgen kommer jeg igen."

Da tog barnet et lille valdhorn frem, hvis gyldne bøjninger næsten så ud som lysende blomsterkranse, og begyndte at blæse så herligt på det, at hele skoven underfuldt genlød af de liflige toner, og nattergalene, som lokkedes hid ved valdhornets klang, satte sig på grenene tæt ved børnene og sang deres skønneste sange dertil. Men pludselig døde tonerne mere og mere bort, og kun en sagte genlyd sitrede i krattet, hvor det fremmede barn var forsvundet. "I morgen – i morgen kommer jeg igen!" råbte det fra det fjerne til børnene, der ikke vidste, hvad det kom af, at de aldrig før havde været så inderlig glade.

"Ak, gid det allerede nu igen var i morgen!" sagde de begge, idet de i flyvende fart løb hjem og fortalte forældrene, hvad der havde tildraget sig i skoven.

Hvad forældrene sagde om det fremmede barn

"Jeg er nærved at tro, at børnene kun har drømt det hele!" sagde hr. Thaddæus v. Brakel til sin gemalinde, da Felix og Christlieb, ganske opfyldte af det fremmede barn, ikke kunne blive færdige med at rose dets yndige sang og vidunderlige lege. "Men når jeg så betænker," vedblev hr. v. Brakel, "at de begge dog ikke på en gang kan have drømt på selvsamme måde, ved jeg til sidst ikke, hvad jeg skal tænke om alt dette."

"Bryd ikke dit hoved med det, min kære gemal!" svarede fru v. Brakel, "jeg tør vædde, at det fremmede barn er ingen anden end skolemesterens Gottlieb fra nabolandsbyen! Han er løbet herover og har sat børnene al slags tåbelig snak i hovedet; men det skal han herefter lade være med."

Hr. v. Brakel var slet ikke af sin gemalindes mening; for imidlertid at komme bedre efter sagens egentlige beskaffenhed blev Felix og Christlieb kaldt frem, og opfordret til nøje at beskrive, hvorledes barnet havde set ud, og hvordan det var klædt. Hvad udseendet angik, var de enige om, at barnet havde et liljehvidt ansigt, rosenrøde kinder, klare blå øjne, kirsebærrøde læber, guldlokket hår, og at det var ubeskrivelig smukt; men med hensyn til klædningen kunne de ikke sige andet for vist, end at barnet *ikke* havde en blåstribet trøje, tilsvarende benklæder og en sort læderhue på, som skolemesterens Gottlieb. Derimod lød alt, hvad de så omtrent kunne sige om barnets dragt, ganske fabelagtigt og tåbeligt. Christlieb påstod nemlig, at det havde en vidunderlig dejlig, let,

strålende kjole af rosenblade på; Felix mente derimod, at barnets klædning funklede i det lyseste grønne, som forårsløv i solskin.

"At barnet kunne høre en skolemester til," vedblev Felix, "var der nu slet ikke at tænke på; for drengen forstod sig så godt på jagten, at han måtte stamme ned fra skovenes og jagtglædens sande hjem, og vist ville blive den dygtigste jæger i hele verden."

"Men Felix!" afbrød Christlieb ham, "hvor kan du dog sige, at den søde lille pige vil blive en jæger? Hun kan vel også nok forstå sig på jagten, men dog vist meget bedre på husholdningen, ellers havde hun ikke klædt dukkerne så pænt på og lavet så gode retter."

Felix holdt således det fremmede barn for en dreng, Christlieb påstod derimod, at det var en pige, og de kunne ikke blive enige.

Fru v. Brakel sagde, at det nyttede ikke at indlade sig på sådanne tåbeligheder med børnene; men hr. v. Brakel sagde derimod: "Jeg kunne have lyst til at gå bag efter børnene ind i skoven og se, hvad det er for et vidunderligt barn, der leger med dem; men jeg er til mode, som om jeg derved kunne forspilde børnene en stor glæde, og derfor vil jeg ikke gøre det."

Den næste dag, da Felix og Christlieb på den sædvanlige tid løb ud i skoven, ventede det fremmede barn allerede på dem; og havde det i går begyndt på herlige lege, så fremtryllede det i dag så henrivende vidundere, at børnene den ene gang efter den anden jublede højt af glæde og henrykkelse. Det var morsomt, og smukt tillige, hvor fortroligt det fremmede barn vidste at tale med træerne, buskene, blomsterne og skovbækken. Alle svarede også så tydeligt, at Felix og Christlieb forstod hvert ord.

Det fremmede barn råbte ind i ellekrattet: "I snaksomme folk! Hvad hvisker og tisker I nu om med hinanden?" Da rystede det stærkere i grenene og svarede: "Vi glæder os over de smukke ting, den kære morgenvind har fortalt os, da den kom susende fra de blå bjerge som solens forløber! Den bragte os tusinde kys og hilsener fra den gyldne dronning og nogle dygtige vingeslag fulde af den sødeste duft." – Her afbrød blomsterne buskenes sladren: "Tal ikke om den ustadige, som praler med den duft, hans falske kærtegn aflokkede os! Lad buskene hviske og hvisle, børn, men lyt til os og se på os, vi elsker jer dog så højt og pynter os gerne med de mest strålende farver dag ud, dag ind, før ret at behage jer."

"Og elsker vi da ikke også jer, I søde blomster?" sagde det fremmede barn; men Christlieb knælede ned til jorden og udstrakte armene, som om hun ville omfavne alle de herlige blomster, der stod rundt omkring hende, idet hun udbrød: "O, jeg elsker jer jo alle sammen!"

Felix sagde: "I behager også mig i jeres strålende klæder, kære blomster! Men jeg holder mig dog til det grønne, buskene, træerne, skoven! Den må jo også vogte og skærme jer, I brogede småbørn."

Da susede det i de høje mørke graner: "Det er et sandt ord, du herlige dreng, og du skal ikke blive bange for os, når fætter Storm kommer farende, og vi trættes lidt ubændigt med den grove karl."

"Ej!" råbte Felix, "ej, knag og støn og sus kun af alle kræfter, I grønne kæmper! Da går livet først ret op for den raske jæger!"

"Det har du fuldkommen ret i!" rislede og plaskede skovbækken, "men hvorfor altid jage, altid fare frem i sus og

brus? Kom, sæt jer kønt i græsset og hør, hvad jeg siger! Jeg kommer fra fjerne, fremmede lande, fra det dybe Schacht – jeg vil fortælle jer smukke eventyr, og altid noget nyt, som bølge følger bølge, vekslende – altid vekslende. Og jeg viser jer de smukkeste billeder. Se blot ret dybt i mit blanke spejlansigt – luftigt himmelblåt – gyldne skyer – busk og blomst og skov – og jer selv, I søde børn, slutter jeg kærlighedsfuld i min favn."

"Felix, Christlieb!" sagde det fremmede barn med et livsaligt smil, "Felix, Christlieb! hør dog hvor alting elsker os! Men aftenrøden hæver sig allerede bag bjergene, og nattergalen kalder mig hjem."

"O, lad os dog først flyve lidt!" bad Felix.

"Men ikke alt for højt, så bliver jeg svimmel!" sagde Christlieb.

Da tog det fremmede barn, ligesom i går, Felix og Christlieb ved hænderne og svævede op i aftenrødens gyldne purpur, og den brogede fuglehær sværmede larmende omkring dem – det var en jubel og fryd uden lige! – I de glimrende skyer så Felix, som i gyngende flammer, de herligste slotte af rubiner og andre funklende ædelstene. "Se, se dog, Christlieb!" råbte han henrykt, "det er prægtige, prægtige huse! Når vi dristigt flyver, kommer vi nok derhen."

Christlieb fik også øje på slottene og glemte al frygt, da hun ikke mere så ned, men ufravendt ud i det fjerne.

"Det er mine kære luftslotte!" sagde barnet, "men derhen kommer vi ikke i dag!"

Felix og Christlieb hensank i drømme og vidste ikke, hvorledes det gik til, at de pludselig befandt sig hjemme hos fader og moder.

Det fremmede barns hjem

Det fremmede barn havde bygget et mageløst dejligt telt af høje ranke liljer, blomstrende roser og brogede tulipaner på den yndigste plads i skoven, i krattet nær ved bækken. Under dette telt sad Felix og Christlieb med det fremmede barn og hørte på de forunderlige ting, skovbækken pludrede imellem hinanden.

"Jeg forstår dog ikke rigtig, hvad den dernede fortæller os," sagde Felix, "og det forekommer mig, som om du selv, min kære dreng, meget bedre kunne sige mig, hvad den kun så utydeligt mumler. Jeg ville overhovedet gerne spørge dig, hvor du kommer fra, og hvor du går så hurtigt hen, at vi slet ikke kan begribe, hvorledes det sker?"

"Ved du vel, kære pige, at moder tror, du er skolemesterens Gottlieb?" faldt Christlieb ham i talen.

"Ti dog med den tåbelige snak!" råbte Felix. "Moder har aldrig set den kære dreng, ellers ville hun ikke have talt om skolemesterens Gottlieb. Men sig mig nu straks, du kære, hvor du bor, at vi kan komme hjem til dig i vinter, når det stormer og sner, så man ikke kan finde vej eller sti i skoven."

"Ak ja," sagde Christlieb, "nu må du smukt sige os, hvor du har hjemme, hvem dine forældre er, og fremfor alt, hvad du da egentlig hedder."

Det fremmede barn så meget alvorlig og bedrøvet hen for sig og sukkede ret af inderste hjerte. Da sagde det efter nogle øjeblikkes tavshed:

"Ak kære børn, hvorfor spørger I om mit hjem? Er det da ikke nok, at jeg hver evige dag kommer her og leger med jer? Jeg

kunne sige jer, at jeg bor hist bag de blå bjerge, der ser ud som krusede, takkede tågeskyer; men om I også dag ud og dag ind ville løbe videre og videre, til I stod på bjergene, så ville I atter lige så langt borte se et nyt bjerg, bag hvilket I måtte søge mit hjem, og når I også havde nået dette bjerg, ville I igen se et nyt – således ville det bestandig gå jer, og I nåede aldrig mit hjem."

"Ak!" råbte Christlieb halvgrædende, "så bor du vel hundrede tusinde mile borte fra os, og er kun på besøg i vor egn!"

"Se, kære Christlieb!" vedblev det fremmede barn, "når du ret hjertelig længes efter mig, er jeg straks hos dig, og bringer alle lege, alle herligheder med fra mit hjem; og er dette da ikke lige så godt, som om vi sad sammen i mit hjem og legede med hinanden?"

"Det vil jeg dog ikke sige," sagde Felix, "for jeg tror, at dit hjem må være et herligt sted, helt opfyldt af de prægtige ting, du bringer med til os. Du må nu beskrive mig rejsen dertil så besværlig, som du vil; så snart jeg kan, begiver jeg mig dog på vejen. Således at strejfe gennem skovene på vildsomme stier, og klatre op ad bjergene over skarpe stene og gennem tornefuldt krat, det er jo netop jægerens sag – jeg skal nok komme ud af det!"

"Det gør du nok!" sagde det fremmede barn med et fornøjet smil, "og når du således sætter dig det fast for, er det allerede så godt som gjort! – Det land, hvor jeg bor, er i sandhed så smukt og herligt, at jeg slet ikke kan beskrive det. Og dronningen, der hersker over dette rige, fuldt af glans og pragt, er min moder."

"Så er du jo en prins! Så er du jo en prinsesse!" råbte Felix og Christlieb på éngang, forundrede, ja næsten forskrækkede.

"Ja vist!" sagde det fremmede barn.

"Så bor du vel i et smukt palads?" spurgte Felix.

"Ak ja!" svarede det fremmede barn. "Min moders palads er endnu smukkere end de strålende slotte, du har set i skyerne; for dets slanke søjler af klart krystal hæver sig højt, højt op i det himmelblå, der hviler på dem som en stor hvælving. Under den sejler strålende skyer frem og tilbage på gyldne vinger, morgen og aftenrøden stiger skiftevis op og ned, og i klingende kredse danser de funklende stjerner. – I har vel, mine kære venner, før hørt tale om feer, der kunne fremkalde de herligste vidundere, som intet menneske formår det, og I må vel allerede have gættet, at min moder netop er en sådan fe. Og det er hun rigtignok; men dertil den mægtigste, der gives! Alt, hvad der lever og virker på jorden, omfatter hun med sin trofaste kærlighed, men til hendes inderlige smerte vil mange mennesker ikke vide af hende at sige. Fremfor alle elsker min moder dog børnene, og derfor er de fester, hun i sit rige har beredt børnene, de største og skønneste. Da sker det undertiden, at ånderne af min moders hofstat svinger sig igennem skyerne og spænder regnbuer i de yndigste farver fra den ene ende af paladset til den anden. Derunder bygger de min moders trone af lutter diamanter, der ser ud som liljer, nelliker og roser, og dufter lige så dejligt. Så snart min moder bestiger tronen, slår ånderne deres gyldne harper og deres krystalcymbler, og min moders kammersangere synger dertil med så vidunderlige stemmer, at man kunne græde af glæde over det. Men disse sangere er skønne fugle, endnu større end ørnen, med purpurrøde fjer, som I vist aldrig har set mage til. Når nu musikken bryder ud, bliver der lydt og livligt i paladset, skoven og haven. Mange smukt pyntede børn tumler sig

omkring i den muntreste jubel. Snart løber de om kap gennem krattet og slås spøgende med blomster, snart klatrer de op i de slanke småtræer og lader sig gynge frem og tilbage af vinden, snart plukker de guldglinsende frugter, der smager sødere og lifligere end alt andet på jorden, snart leger de med tamme råbukke og andre smukke dyr, der springer dem i møde fra buskene; snart løber de kækt op og ned ad regnbuen, eller bestiger endog som dristige ryttere guldfasanerne, der svinger sig med dem gennem de skinnende skyer."

"Ak, det må være herligt! Tag os dog med til dit hjem – vi vil altid blive der!" råbte Felix og Christlieb, men det fremmede barn sagde:

"Jeg kan ikke tage jer med til mit hjem; det er for langt! I måtte kunne flyve lige så godt og utrætteligt som jeg selv!"

Felix og Christlieb blev ganske bedrøvede og så tavse til jorden.

Om den onde minister ved fedronningens hof

"Overhovedet," vedblev det fremmede barn, "ville I måske ikke befinde jer så vel i mit hjem, som I nu forestiller jer det efter min fortælling. Ja, opholdet der kunne endda blive jer skadeligt! Mange børn kan ikke tåle purpurfuglenes sang; hvor dejlig den end er – den sønderriver deres hjerte, så de må dø. Andre, som løber alt for kækt på regnbuen, glider og styrter ned, og mange er endog enfoldige nok til, ligesom de flyver allerbedst, at gøre guldfasanen, der bærer dem, fortræd. Det tager den ellers så fredsommelige fugl det tåbelige barn ilde op og sønderriver sit bryst med sin skarpe snabel, så det styrter blødende ned gennem skyerne. Min moder græmmer sig meget, når børn på denne måde styrter i ulykke, skønt det er deres egen skyld. Hun så intet hellere, end at alle børn i verden skulle have del i hendes riges glæder; men om også mange kan flyve rask, bliver de dog siden enten for kække eller for frygtsomme, og forårsager hende kun sorg og angst. Derfor tillader hun mig at flyve bort fra mit hjem og bringe de flinke børn al slags skønt legetøj med derfra, som jeg også har bragt jer."

"Ak!" råbte Christlieb, "jeg skulle vistnok ikke have gjort den smukke fugl fortræd; men på regnbuen turde jeg dog ikke løbe."

"Det var nu netop noget for mig!" faldt Felix hende i talen, "og derfor ville jeg gerne til din moder dronningen. Kan du ikke engang tage regnbuen med?"

"Nej," svarede det fremmede barn, "det går ikke an, og jeg må overhovedet sige dig, at jeg kun ganske hemmeligt tør stjæle

mig til jer. Før var jeg på ethvert sted lige så sikker som hjemme hos min moder, og det var også, som om hendes skønne rige var udbredt over alt. Men fra den tid, en af min moders bitre fjender, som hun har bandlyst fra sit rige, sværmer vildt omkring, er jeg udsat for den ondskabsfuldeste efterstræbelse."

"Nu," råbte Felix, idet han svang den tjørnekæp, han havde snittet sig, højt i luften, "jeg vil dog se, hvem der her skulle tilføje dig noget ondt. Først fik han med mig at gøre, og dernæst kaldte jeg papa til hjælp, som lod karlen gribe og spærre inde i tårnet."

"Ak," svarede det fremmede barn, "så lidt som den onde fjende kan skade mig i mit hjem, så farlig er han mig udenfor det! Han er meget mægtig, og mod ham hjælper hverken stok eller tårn."

"Hvad er det da for en hæslig en, der kan gøre dig så bange?" spurgte Christlieb.

"Jeg har sagt jer," begyndte det fremmede barn, "at min moder er en mægtig dronning, og I ved, at dronninger så vel som konger har en hofstat og ministre om sig."

"Ja vel!" sagde Felix, "vor onkel greven er selv en minister og bærer en stjerne på brystet. Din moders ministre bærer vel også rigtig funklende stjerner?"

"Nej, det gør de dog ikke, for de fleste af dem er selv funklende stjerner, og de andre går slet ikke med kjoler, hvorpå noget sådant lod sig anbringe. Jeg skal sige jer: alle min moders ministre er mægtige ånder, som dels svæver i luften, dels bor i vandene, og over alt udfører det, min moder befaler dem. For lang tid siden indfandt sig en fremmed ånd hos os; han kaldte sig Pepasilio og påstod, at han var en stor videnskabsmand, der

vidste mere og ville udrette større ting end alle de andre. Min moder optog ham mellem sine ministre, og nu viste hans indre ondskab sig mere og mere. Ikke nok med, at han søgte at tilintetgøre, hvad de andre ministre gjorde, lod han det især være sig magtpåliggende, ret ondskabsfuldt at forstyrre børnenes glade fester. Han havde forestillet dronningen, at *han* først ret ville sætte liv i børnene; men han hængte sig tværtimod centnertung ved fasanernes svæv, så de ikke kunne svinge sig i vejret, trak børnene ned ved benene, når de var klatret op i rosenbuskene, så de slog næsen til blods, og tvang dem, der ville løbe og springe lystigt omkring, til at krybe om på alle fire, med hovedet bøjet ned mod jorden. Sangerne stoppede han al slags skadeligt tøj i snablen, for at de ikke skulle synge, for sang kunne han ikke udstå, og i stedet for at lege med de tamme dyr, ville han spise dem; for det var de jo skabt til, sagde han. Men det afskyeligste var alligevel, at han ved sine kammeraters hjælp fik paladsets funklende ædelstene, roserne og liljebuskene, ja selv den skinnende regnbue overtrukket med en fæl sort saft, så at al pragt forsvandt, og der så dødt og sørgeligt ud. Og da han havde fuldført dette, udbrød han i en skingrende latter og skreg, at nu først var alt, som det skulle være. Da han nu dertil erklærede, at han ikke erkendte min moder for dronning, men at herredømmet alene tilkom ham, og da han i skikkelse af en stor flue med lynende øjne og udstrakt snabel, afskyeligt summende og surrende, svang sig op på min moders trone, så hun og de alle, at den ondskabsfulde minister, der havde indsneget sig under det smukke navn Pepasilio, ikke var nogen anden end jordåndernes konge, Pepser. Men den tåbelige havde gjort alt for stor regning på sine kammeraters kraft og

tapperhed. Luftdepartementets ministre omringede dronningen og tilviftede hende den sødeste vellugt, mens Ilddepartementets ministre fo'r op og ned på flammebølger, og sangerne, hvis snabler var rensede, istemte deres lifligste sange, så at dronningen ikke så og hørte den hæslige Pepasilio eller sporede hans giftige ånde. I samme øjeblik greb også fasanfyrsten den onde Pepser med sin stærke snabel og klemte ham så voldsomt, at han skreg højt af raseri og smerte, og derpå lod han ham falde ned til jorden fra en højde af tre tusind alen. Der lå han nu og kunne hverken røre eller bevæge sig, til endelig hans tante, den store blå skrubtudse, hidkaldt ved hans vilde skrig, kom krybende, tog ham på ryggen og slæbte ham hjem. Fem hundrede muntre, kække børn fik nu store fluesmækkere, hvormed de dræbte Pepsers hæslige kammerater, der endnu sværmede omkring; og snart blomstrede, glimrede og strålede alt som før. I kan vel tænke, at den hæslige Pepser nu intet mere formår i min moders rige; men han ved, at jeg ofte vover mig ud, og forfølger mig uophørligt i forskellige skikkelser, så jeg stakkels barn tit ikke ved, hvor jeg skal skjule mig på flugten; og derfor, I kære venner, flyer jeg ofte så hurtigt, at I ikke ved, hvor jeg er blevet af. Det kan ikke være anderledes, og jeg forsikrer jer, at hvis jeg besluttede mig til at svinge mig med jer op til mit hjem, ville Pepser ganske vist opsnappe og ombringe os."

Christlieb græd bitterligt over den fare, det fremmede barn altid måtte svæve i. Men Felix sagde:

"Er den afskyelige Pepser virkelig ikke andet end en stor flue, så vil jeg gå ham til livs med papas store fluesmækker, og når

jeg har givet ham dygtigt på hovedet, kan moster Skrubtudse se til, hvordan hun får ham slæbt hjem!"

Hvorledes hovmesteren var ankommet, og børnene blev bange for ham

I flyvende fart ilede Felix og Christlieb hjem, idet de uophørligt råbte:

"Ak, det fremmede barn er en smuk prins! – Ak, det fremmede barn er en smuk prinsesse!"

De ville straks fortælle forældrene det, men blev som forstenede stående i døren, da hr. Thaddæus v. Brakel trådte dem i møde sammen med en besynderlig fremmed mand, som næsten uforståeligt brummede ved sig selv: "Nå, det er nette rollinger!"

"Det er hr. hovmesteren, som den nådige onkel har sendt!" sagde hr. v. Brakel. "Hils ham nu ret artigt."

Men børnene betragtede den lille mand fra siden, og kunne hverken røre eller bevæge sig. Det kom af, at de aldrig før havde set en så forunderlig skabning. Manden var næppe mere end et halvt hoved højere end Felix, og dertil undersætsig; men hans tynde små edderkoppeben stak sælsomt af imod hans meget brede og føre legeme.

Det uformelige hoved kunne næsten kaldes firkantet, og ansigtet var over al måde hæsligt; thi foruden at den alt for lange, spidse næse slet ikke passede til de tykke rødbrune kinder og den brede mund, glinsede hans små fremstående glasøjne så græsseligt, at man blev ganske ilde til mode ved at se på ham. Forresten havde manden stablet en begsort paryk på

sit firkantede hoved, var fra top til tå klædt i kulsort, og hed magister Tinte. Da nu børnene ikke rørte sig af pletten, blev fru v. Brakel vred og råbte:

"For en ulykke, børn, hvad skal det betyde? Hr. magisteren må jo holde jer for rent ubehøvlede bønderbørn! Gå straks hen og giv hr. magisteren hånden!"

Børnene tog sig sammen og gjorde, hvad moderen havde befalet, men sprang tilbage og skreg forskrækkede: "Av – av!" da magisteren tog deres hænder. Magisteren lo højt og fremviste en nål, han havde skjult i sin hånd, og som han havde stukket børnene med, da de rakte ham hånden. Christlieb græd; men Felix mumlede med et sideblik til magisteren: "Prøv kun på det nok engang, lille tyksak!"

"Hvorfor gjorde De dog det, kære hr. magister Tinte?" spurgte hr. v. Brakel noget misfornøjet.

Magisteren svarede: "Det er nu engang min maner; jeg kan ikke lade være!" Derpå satte han begge armene i siderne og lo i et væk, og til sidst klang det så modbydeligt som lyden af en skralde.

"De lader til at være en spasmager, kære hr. magister Tinte!" sagde hr. v. Brakel; men han så vel som hans kone og i særdeleshed børnene blev ganske uhyggelige til mode.

"Nå da!" råbte magisteren, "hvordan står det sig med de små krabber? – Allerede dygtigt fremrykkede i kundskaber? – Vi vil nu straks få det at se!"

Derpå begyndte han at eksaminere Felix og Christlieb, ligesom grev Cyprianus havde gjort med sine børn. Men da begge forsikrede, at de endnu slet ikke havde lært kundskaberne udenad, slog magister Tinte hænderne sammen,

så det smækkede, og skreg som besat: "Nå det er net – ingen kundskaber! – Her bliver noget at bestille! Men det skal nok komme!"

Felix og Christlieb skrev begge en net håndskrift og kunne fortælle mange smukke historier af de gamle bøger, som hr. v. Brakel gav dem i hænderne, og som de ivrigt læste; men det agtede hr. magister Tinte for intet, og mente, at det var noget dumt tøj.

Ak, nu var der ikke mere tanke om at løbe i skoven! Børnene måtte derimod næsten den hele dag sidde mellem de fire vægge og efterplapre magister Tintes visdom, som de ikke forstod. Det var en sand hjertekval! Hvilke længselsfulde blikke kastede de ikke til skoven! Tit syntes de midt imellem fuglenes lystige sange og træernes susen at høre det fremmede barns søde stemme råbe: "Felix, Christlieb – I kære børn! Vil I da ikke mere lege med mig? Kom dog! Jeg har bygget jer et smukt blomsterpalads – der vil vi sætte os, og jeg forærer jer de herligste brogede stene og så svinger vi os op i skyerne og bygger selv glimrende luftslotte. Kom dog, kom dog blot!"

Derved blev børnene med alle deres tanker hendraget til skoven, så de hverken så eller hørte magisteren. Men det blev han helt forbitret over, slog med begge næver i bordet og summede og brummede og snerrede og kvækkede: "Pim – Sim – Prr – Srrr – Knurr – Krr – Hvad er det? Værs'go og pas på!"

Men Felix kunne ikke længere holde det ud, sprang op og råbte: "Lad mig være fri for det dumme tøj, hr. magister Tinte! Jeg vil ud i skoven! – Søg du fætter Pludderbuks op; det er noget for ham! – Kom, Christlieb, det fremmede barn venter allerede på os!"

Derpå løb de bort; men magister Tinte sprang med ualmindelig lethed bagefter og fik fat i børnene lige udenfor husdøren. Felix værgede sig tappert, og magister Tinte var lige ved at ligge under, da Felix' trofaste Sultan var ilet ham til hjælp. Sultan, der ellers var en from, velopdragen hund, havde fra først af vist en påfaldende afsky for magister Tinte; så snart denne kom ham nær, knurrede han og slog så heftigt om sig med halen, at magisteren, hvis tynde ben han behændigt vidste at træffe, var nær ved at falde omkuld. Sultan sprang nu til og greb magisteren uden omstændigheder i kjolekraven, da denne holdt Felix fast ved skulderen. Magister Tinte udstødte et ynkeligt skrig, og hr. v. Brakel ilede hurtigt til. Magisteren slap Felix, Sultan magisteren.

"Ak, kommer vi da aldrig mere i skoven!" klagede Christlieb bitterligt grædende.

Hvor meget end hr. v. Brakel skændte på Felix, gjorde det ham dog ondt for børnene, der ikke mere kunne sværme omkring i skov og eng. Magister Tinte måtte forpligte sig til, dagligt at gå en tur med børnene. Han gik nødigt ind på det.

"Havde De blot en fornuftig have med buksbom og stakit, tæt ved huset, hr. v. Brakel," sagde han, "så kunne man i middagsstunden spadsere der med børnene. Men hvad i al verden har vi at gøre i den vilde skov?"

Børnene var lige så utilfredse og sagde: "Hvad skal vi med magister Tinte i vor kære skov!"

Hvorledes børnene gik ud at spadsere med magister Tinte, og hvad der tildrog sig undervejs

"Nå, synes du nu godt om det i vor skov, hr. magister?" spurgte Felix, da de gik gennem krattet.

Men magisteren satte et surt ansigt op og råbte:

"Dum snak! Her er jo hverken sti eller vej; man river sine strømper itu, og kan ikke tale et fornuftigt ord for de tossede fugles hæslige skrålen."

"Haha, hr. magister," sagde Felix, "jeg mærker nok, at du ikke forstår dig på sang, og du hører det vist ikke engang, når morgenvinden snakker med buskene, og den gamle skovbæk fortæller smukke eventyr." "Og," faldt Christlieb ham i talen, "tilstå det kun, hr. magister, du holder heller ikke af blomster?"

Da blev magisteren endnu mere kirsebærbrun i ansigtet, end han var af naturen, slog om sig med hænderne og skreg ganske forbitret: "Hvad er det for en fjantet snak! – Hvem har sat jer de narrestreger i hovedet? – Det manglede blot, at skove og bække skulle understå sig i at blande sig i fornuftige folks tale! – og fuglesangen har intet at betyde! – Blomster holder jeg nok af, når de er sat pænt i vand inde i stuen; så dufter de, og man kan spare røgelse. Men i skoven vokser jo slet ingen blomster."

"Men, hr. magister," råbte Christlieb, "ser du da slet ikke de søde forårsblomster, der titter op til dig med deres venlige, klare øjne?"

"Hvad – hvad er det for noget," råbte magisteren, "blomster, øjne? – Nu må jeg le! – Det var nette øjne – smukke øjne! Det unyttige pak lugter jo ikke engang!" Derpå bøjede magister Tinte sig ned til jorden, rev en hel håndfuld forårsblomster op med rod og fastede dem ind i krattet. Da forekom det børnene, som der gik en vemodig klagelyd gennem skoven. Christlieb måtte græde bitterligt, men Felix bed harmfuldt tænderne sammen.

Da hændte det sig, at en lille sisken fløj lige forbi magister Tintes næse, satte sig på en gren og begyndte en lystelig sang. "Jeg tror virkelig, at det er en spottefugl!" sagde magisteren, tog en sten op fra jorden, kastede den efter siskenen og traf den stakkels fugl, så den, forstummet i døden, faldt ned fra den grønne gren.

Nu kunne Felix ikke holde sig længere. "Fy! du afskyelige magister Tinte!" råbte han, "hvad havde den stakkels fugl gjort dig, at du kunne slå den ihjel? – O, hvor er du dog, du kære, fremmede barn? O, kom dog og lad os flyve langt, langt bort herfra; jeg vil ikke blive hos det hæslige menneske; jeg vil bort til dit hjem."

Og under gråd og hulken stemte Christlieb i med: "O, du kære søde barn, kom dog blot! Kom dog til os! Ak frels os – frels os! Magister Tinte tager jo livet af os, som af blomsterne og fuglene."

"Hvad er det med det fremmede barn?" spurgte magisteren, men i samme øjeblik susede det stærkere i krattet, og i denne susen klang vemodige, hjerteskærende toner, ligesom hule lyde af fjerne klokker. I en lysende sky, der sænkede sig ned, blev det

fremmede barns hulde ansigt synligt; men det vred sine små hænder, og tårerne randt som perler fra de rosenrøde kinder.

"Ak," jamrede det fremmede barn, "jeg kan ikke mere komme til jer, I får mig aldrig mere at se – lev vel, lev vel! Jordånden Pepser har bemægtiget sig jer! O, I stakkels børn, lev vel – lev vel!" Med disse ord svang det fremmede barn sig højt op i luften.

Men bagved børnene brummede og summede og snurrede det ganske grueligt. Magister Tinte havde forvandlet sig til en forfærdelig stor flue, og det var ret afskyeligt, at han alligevel havde beholdt et menneskeligt ansigt og havde endog nogle af sine klædningsstykker på. Han svævede langsomt og tungt i vejret, åbenbart for at forfølge det fremmede barn.

Grebet af angst og rædsel ilede Felix og Christlieb ud af skoven. Da opdagede de et glinsende punkt i skyerne, der funklede som en stjerne og syntes at dale ned.

"Det er det fremmede barn!" råbte Christlieb.

Stjernen blev stedse større, og dertil hørte de en klang som af skingrende trompeter. Nu kunne de snart skelne, at stjernen var en i skinnende guldfjer prangende fugl, der med stærke vingeslag og højt syngende dalede ned imod skoven.

"Ha," råbte Felix, "det er fasanfyrsten, og han bider magister Tinte til døde. Haha, det fremmede barn er reddet, og vi med det samme! Kom Christlieb, lad os straks løbe hjem og fortælle papa, hvad der er gået for sig."

Hvorledes hr. v. Brakel jog magister Tinte bort

Hr. v. Brakel og fru v. Brakel sad sammen udenfor døren til deres lille hus, og så ud i aftenrøden, der allerede begyndte at blusse op i gyldne stråler bag de blå bjerge. Foran dem stod et lille bord med deres aftensmad, som ikke bestod af andet end en stor skål fuld af herlig mælk og et fad med smørrebrød.

"Jeg ved ikke," sagde hr. v. Brakel, "hvorfor magister Tinte bliver så længe i skoven med børnene. Først spærrede han sig inde og ville på ingen måde gå i skoven, og nu kan han slet ikke komme ud derfra igen. Det er mig overhovedet en besynderlig mand, denne hr. magister Tinte, og jeg er nær ved at tro, det havde været bedst, om han var blevet rent herfra. Jeg kunne slet ikke finde mig i, at han straks så ondskabsfuldt stak børnene; og hvad hans kundskaber angår, da er det vist heller ikke stort bevendt; for han fremplaprer rigtignok al slags uforståelig snak og sælsomme ord, og ved, hvad for en slags gamacher stormogulen går med. Men skal man ret se til, kender han ikke linden fra kastanjetræet; og han har i det hele opført sig meget tåbeligt og ubehageligt."

"Det går mig ganske som dig, kære mand!" svarede fru v. Brakel. "Lige så meget som det glædede mig, at din hr. fætter ville tage sig af vore børn, lige så overbevist er jeg nu om, at det havde kunnet ske på en anden måde, end ved at skaffe os hr. magister Tinte på halsen. Jeg ved ikke, hvorledes det står sig med hans kundskaber; men så meget er vist, at den lille tykke mand med sine små tynde ben stedse bliver mig mere og mere

modbydelig. Det er især stygt, at magisteren er så forfærdelig slikvorn. Jeg kan ikke lade et krus øl eller mælk stå, uden at han straks kaster sig over det; og når han ser den åbne sukkerdåse, slikker han så længe af sukkeret, til jeg slår låget i lige for næsen af ham; så springer han op og farer bort, idet han summer og brummer ganske utåleligt."

Hr. v. Brakel ville fortsætte samtalen, da Felix og Christlieb i fuld fart kom frem fra birkene.

"Hurra, hurra!" råbte Felix uophørligt. "Fasanfyrsten har bidt magister Tinte ihjel."

"Ak mama," råbte Christlieb ganske åndeløs, "hr. magister Tinte er ingen magister, han er den stygge jordånd Pepser, men egentlig en afskyelig stor flue, der har paryk på og strømper og sko."

Forældrene studsede over børnene, som ganske bevægede og ophidsede talte i munden på hinanden om det fremmede barn, om dets moder snedronningen, om jordkongen Pepser og hans kamp med fasanfyrsten.

"Hvem har sat jer de gale ting i hovedet? Har I drømt, eller hvad er der hændet jer?" spurgte hr. v. Brakel den ene gang efter den anden; men børnene blev ved, at alt var gået til, som de fortalte det, og at den hæslige Pepser, der falskelig havde udgivet sig for magister Tinte, måtte ligge død i skoven.

Fru v. Brakel slog hænderne sammen over hovedet og råbte ganske bedrøvet: "Ak, børn, børn! Hvad skal der dog blive af jer, når I sætter jer sådanne skrækkelige ting i hovedet, og ingen kan snakke jer fra det?"

Men hr. v. Brakel blev meget alvorlig og eftertænksom. "Felix!" sagde han, "du er nu allerede en ret fornuftig dreng, og

jeg tør nok sige dig, at hr. magister Tinte fra først af også er forekommet mig ganske sælsom og besynderlig. Ja, jeg syntes tit, det måtte have en særegen beskaffenhed med ham, og at han slet ikke var som andre magistre. Rent ud sagt, både jeg og din moder er temmelig utilfredse med magister Tinte; moder i særdeleshed, fordi han er en slikmund, jager efter alt, hvad der er sødt, og dertil brummer og summer han så hæsligt. Men tænk dig nu om, min kære dreng: Sæt også, der gaves virkelig her i verden sådanne utysker, som jordånderne skulle være – tænk dig så om: *Kan* en magister være en flue?"

Felix så hr. v. Brakel alvorligt ind i ansigtet med sine klare blå øjne.

Hr. v. Brakel gentog spørgsmålet: "sig mig nu, min dreng, kan en *magister* være en flue?"

Da sagde Felix: "Jeg har aldrig før tænkt på det, og jeg ville vel heller ikke tro det, hvis det fremmede barn ikke selv havde sagt mig det, og jeg ikke med mine egne øjne havde set, at Pepser er en hæslig flue, der kun har givet sig ud for magister Tinte. Og fader," vedblev Felix, da hr. v. Brakel rystede på hovedet som én, der ikke ved, hvad han skal sige, "sig mig, har hr. magister Tinte ikke selv engang sagt dig, at han var en flue? Hørte jeg da ikke, at han stod her ved døren og fortalte dig, at han havde været en munter flue på skolen? Nå, hvad man engang er, må man vel blive ved at være, tænker jeg. Og at hr. magisteren er en sådan slikmund, og griber efter alt sødt, som moder siger, hør fader! det er jo akkurat ligesom fluerne! Og den hæslige summen og brummen –"

"Ti stille!" råbte hr. v. Brakel ganske vred, "lad hr. magister Tinte være, hvad han vil, så meget er vist, at fasanfyrsten ikke

har bidt ham ihjel, for der kommer han netop fra skoven."

Ved disse ord udstødte børnene et højt skrig, og flygtede ind i huset. Hr. magister Tinte kom virkelig op ad birkegangen. Med vildt funklende øjne og forstyrret paryk sprang han, afskyeligt summende og brummende, højt i vejret, snart til den ene side, snart til den anden, og stødte imod træerne, så man hørte det knage og brage. Så snart han kom hen til bordet, hvor hr. og fru v. Brakel sad, styrtede han sig i skålen, så mælken, som han skyllede ned med en modbydelig slubren, strømmende over til alle sider.

"Men for Gud i Himlens skyld! Hvordan er det dog, De bærer dem ad?!" råbte fru v. Brakel.

"Er De fra forstanden? Plager Fanden Dem?" skreg hr. v. Brakel.

Men uden at agte på noget svang magisteren sig op af mælkeskålen, satte sig hen på smørrebrødet, rystede kjoleskøderne, og fo'r frem og tilbage over det med sine tynde småben for at stryge og glatte det. Derpå svang han sig stærkere summende og brummende hen imod huset, men vaklede som beruset frem og tilbage uden at kunne finde indgangen, og slog mod ruderne, så det klirrede.

"Ha, patron! hvad er det for dumme streger! Bi lidt – det skal du komme til at fortryde!" råbte hr. v. Brakel. Han prøvede på at gribe magisteren i kjoleskøderne, men denne undveg ham behændigt. Da sprang Felix ud af huset med en stor fluesmækker, rakte faderen den og råbte: "Der, fader, der! Slå den hæslige Pepser ihjel."

Hr. v. Brakel greb den store fluesmækker, og nu gik det løs på magisteren. Felix, Christlieb og fru v. Brakel havde taget

servietterne fra bordet og drev magisteren frem og tilbage ved at svinge dem i luften, mens hr. v. Brakel uophørligt slog efter ham, desværre uden at træffe, da magisteren vogtede sig for at hvile et eneste øjeblik.

Den snurrige jagt blev stedse vildere og vildere – Summ – Summ – Simm – Simm – Trr – Trr – fo'r magisteren op og ned, og Klip – Klap – faldt hagltæt hr. v. Brakels slag, og Husch – Husch – forfulgte Felix, Christlieb og fru v. Brakel fjenden.

Endelig lykkedes det hr. v. Brakel at træffe magisterens kjoleskøde. Stønnende sank han til jorden, men i samme øjeblik hr. v. Brakel ville træffe ham med nok et slag, svang han sig med fornyet kraft i vejret, fo'r susende og brusende hen mod birketræerne, og lod sig ikke mere se.

"Vel var det, at vi blev den fatale magister Tinte kvit," sagde hr. v. Brakel. "Over min dørtærskel skal han aldrig tiere komme."

"Nej, det skal han rigtignok ikke," stemmede fru v. Brakel i med. "Hovmestre med så afskyelige vaner, stifter kun ondt der, hvor de skulle virke til det gode. Praler med sine kundskaber – og springer i mælkeskålen – jo det kalder jeg en net magister!"

Men børnene jublede højt og råbte: "Hurra! Papa har givet magister Tinte på hovedet med fluesmækkeren, og nu er vi fri for ham. Hurra! Hurra!"

Hvad der tildrog sig i skoven, efter at magister Tinte var jaget bort

Felix og Christlieb åndede nu atter frit, som om en sten var løftet fra deres hjerter. Frem for alt tænkte de på, at nu, da den hæslige Pepser var jaget bort, ville det fremmede barn vist komme tilbage og lege med dem som før. Opfyldte af dette glade håb gik de ud i skoven; men der var ganske stille og øde, ingen lystig sang af bogfinke og sisken hørtes derinde, og i stedet for buskenes glade susen, i stedet for skovbækkens muntre rislen – bævede ængstelige suk gennem luften. Solen kastede kun blege stråler ned fra den tågede himmel. Snart kom sorte skybjerge til syne, stormen hylede, tordenen mumlede vredt i det fjerne, og de høje graner knagede og stønnede.

Christlieb klyngede sig skælvende og forsagt til Felix; men han sagde: "Hvorfor er du så bange, Christlieb? Der trækker et uvejr op, og vi må se til, at vi kommer hjem!"

De begyndte at løbe; men de vidste ikke, hvorledes det gik til, at de, i stedet for at komme ud af skoven, bestandig forvildede sig dybere og dybere ind i den. Det blev mørkere og mørkere, der faldt tunge regndråber, og lynene fo'r blinkende frem og tilbage. Børnene stod ved et tæt krat.

"Christlieb!" sagde Felix, "lad os krybe lidt herind; uvejret kan ikke vare længe."

Christlieb græd af angst, men gjorde som Felix ville.

Men næppe havde de sat sig ned i det tykke krat, før en hæslig, snerrende stemme tæt ved dem sagde: "Dumme unger –

enfoldige kræ – har foragtet os – vidste ikke, hvad I skulle gøre med os – nu kan I sidde uden legetøj, enfoldige unger!"

Felix så sig om og blev ganske uhyggelig til mode, da han fik øje på jægeren og harpemanden, der kom frem fra krattet, hvor han havde kastet dem, stirrede på ham med døde øjne, og fægtede og manøvrerede med de små hænder. Derpå greb harpemanden i strengene, så det hvislede og klirrede, og jægeren sigtede lige på Felix med sin lille flint. Samtidig skreg de begge: "Bi kun, bi kun – dreng – og du, pige – vi er hr. magister Tintes lydige lærlinge; han vil straks være her selv, og så skal vi nok få bugt med jeres trods!"

Uden at ænse den nedstrømmende regn, de larmende tordenskrald eller stormen, som hult brusende fo'r gennem granerne, løb børnene bort i forfærdelse og standsede først ved bredden af den store dam, ved udgangen af skoven.

Men næppe var de der, før Christliebs store dukke, som Felix kastede derned, dukkede op mellem sivene og kvækkede med hæslig stemme: "Dumme unger – enfoldige kræ – har foragtet mig – har ikke vidst, hvad I skulle gøre med mig – nu kan I sidde uden legetøj, enfoldige unger! Men bi kun, dreng – og du, pige – jeg er hr. magister Tintes lydige lærling, han vil snart være her selv, og så skal vi nok få bugt med jeres trods!" – Og derpå sprøjtede den hæslige dukke store stråler af vand i ansigtet på de stakkels børn, der allerede var ganske gennemblødte af regnen.

Felix kunne ikke udholde dette skrækkelige spøgeri, og Christlieb var rent ude af det. De løb afsted på ny; men midt i skoven faldt de om af angst og udmattelse. Da summede og brummede det bagved dem. "Magister Tinte kommer!" skreg

Felix; men i samme øjeblik tabte både han og Christlieb bevidstheden.

Da de igen vågnede af den dybe søvn, befandt de sig på et blødt mossæde. Uvejret var forbi, solen skinnede atter venligt, og regndråberne sad som funklende ædelsten på de glimrende træer og buske.

Børnene var højst forundrede over, at de ikke mærkede noget til kulde eller fugtighed. "Ak," råbte Felix, idet han strakte begge sine arme ud, "det fremmede barn har beskyttet os!" Og nu kaldte både Felix og Christlieb højt, så det genlød i skoven: "Ak, du kære barn, kom dog til os igen, vi længes så hjerteligt efter dig, vi kan ikke leve uden dig!"

Da brød en lys stråle frem gennem krattet, og blomsterne hævede atter deres hoveder; men hvor vemodigt børnene end kaldte på den kære legekammerat, lod sig intet videre se. Bedrøvede sneg de sig hjem, hvor de blev modtaget med stor glæde af forældrene, som ikke havde været så lidt bekymrede for dem, mens uvejret rasede. Hr. v. Brakel sagde: "Det er godt, I er her igen! Jeg tilstår, at jeg frygtede, magister Tinte skulle sværme om i skoven og komme på spor efter jer!"

Felix fortalte alt, hvad der var foregået i skoven.

"Det er tåbelige indbildninger!" mente fru v. Brakel. "Når I drømmer sådanne forrykte ting i skoven, får I slet ikke lov at gå derud, men må smukt blive hjemme!"

Det skete rigtignok ikke, for når børnene bad: "Kære moder, må vi løbe lidt ud i skoven?" sagde fru v. Brakel: "Gå kun, gå, og lad mig se, at I kommer fornuftige tilbage."

Men inden kort tid havde børnene selv ingen lyst mere til at gå i skoven. Ak – det fremmede barn lod sig ikke mere se, og så

snart Felix og Christlieb vovede sig dybere ind i krattet eller nærmede sig andeparken, blev de forhånet af jægeren, harpemanden og dukken: "Dumme unger – enfoldige kræ – nu kan I sidde uden legetøj! I vidste ikke, hvad I skulle gøre med os fine, dannede folk! Dumme unger – enfoldige kræ!"

Det var ikke til at udholde, og børnene blev hellere hjemme.

Slutning

"Jeg ved ikke, hvad det kommer af, at jeg i nogle dage har været så sælsomt og forunderligt til mode," sagde hr. v. Brakel til fru v. Brakel. "Jeg tror næsten, at den hæslige magister Tinte har forhekset mig; for fra det øjeblik, jeg traf ham med fluesmækkeren og jog ham bort, ligger det mig som bly i alle lemmer."

Hr. v. Brakel blev virkelig også hver dag mattere og blegere. Han gennemstrejfede ikke markerne som ellers, han tumlede ikke mere omkring i huset, men sad hele timer hensunken i dybe tanker, og lod derpå Felix og Christlieb fortælle, hvad der havde tildraget sig i skoven. Og når de nu med varm iver talte om det vidunderlige fremmede barn og om det strålende rige, hvor det hørte hjemme, smilede han vemodigt, og tårerne trådte ham i øjnene.

Felix og Christlieb kunne slet ikke finde sig i, at det fremmede barn blev borte, og tanken om al den kval, dukkerne i andeparken og krattet forvoldte dem, betog dem lysten til at gå i skoven. "Kom børn, lad os gå sammen ud i skoven! Magister Tintes fæle lærlinge skal ingen skade gøre os!" sagde hr. v. Brakel en smuk klar morgen til Felix og Christlieb, tog dem ved hånden og gik med dem ud i skoven, som i dag mere end nogensinde var opfyldt af vellugt og sang.

Da de havde lejret sig i det bløde græs mellem duftende blomster, begyndte hr. v. Brakel på følgende måde: "I kære børn, det ligger mig ret på hjerte, og jeg kan ikke længere opsætte at sige jer, at jeg, så vel som I, har kendt det fremmede barn, der

her i skoven lod jer se så meget skønt og herligt. Da jeg var på jeres alder, besøgte det også mig, og legede de vidunderligste lege med mig. Hvorledes det derpå forlod mig, kan jeg slet ikke mindes, og det er mig rent uforklarligt, hvordan jeg så ganske og aldeles har kunnet glemme det hulde barn, at jeg slet ikke troede på det, da I fortalte mig dets åbenbarelse; endskønt jeg havde lidt en svag anelse om sandheden. Men i disse dage erindrer jeg mig så levende min skønne ungdomstid, som jeg ikke har gjort det i mange år. Nu er også dette underbarn kommet mig i tankerne, lige så strålende og herligt, som I har set det, og jeg er opfyldt af den samme længsel, der har grebet jer; men den sønderriver mit hjerte. Jeg føler, at jeg for sidste gang sidder her blandt disse træer og buske; jeg vil snart forlade jer, hold kun ret fast ved det hulde barn, når jeg er død!"

Felix og Christlieb var ude af sig selv af smerte; de græd og klagede:

"Nej, fader – nej, fader! Du må ikke dø. Du skal endnu blive længe, længe hos os, og ligesom vi lege med det fremmede barn!"

Men den næste dag lå hr. v. Brakel allerede syg i sengen. Der kom en lang mager mand, som følte hr. v. Brakels puls; han sagde: "Det giver sig nok!"

Men det gav sig ikke, for den tredje dag derefter døde hr. v. Brakel. Ak, hvor jamrede ikke fru v. Brakel, hvor vred ikke børnene hænderne og råbte: "Ak, vor fader – vor kære fader!"

Kort tid derefter, da de fire bønder havde båret deres herre til graven, viste sig et par hæslige mænd i huset, der næsten så ud som magister Tinte. De erklærede fru v. Brakel, at de måtte lægge beslag på hele det lille gods og alt i huset, da den afdøde

hr. v. Brakel skyldte dette og mere til grev Cyprianus, som nu forlangte sit tilbage.

Således var nu fru v. Brakel blevet tiggefærdig, og måtte forlade den skønne landsby Brakelheim. Hun ville gå hen til en slægtning, som ikke boede langt borte, og pakkede derfor i en lille bylt den smule linned og de få klædningsstykker, man havde ladet hende beholde. Felix og Christlieb pakkede også sammen, og så gik de med mange tårer ud af huset.

De hørte allerede skovstrømmens vilde brusen, da fru v. Brakel, overvældet af sin bitre smerte, sank afmægtig til jorden. Da faldt Felix og Christlieb på knæ og hulkede og jamrede: "O, vi stakkels børn! vil da ingen forbarme sig over vor elendighed!"

I samme øjeblik var det, som skovstrømmens fjerne brusen blev til en liflig musik; en anelsesfuld susen gik gennem krattet – og snart strålede hele skoven i en vidunderlig funklende belysning. Det fremmede barn trådte frem fra det duftende løv, men det var omgivet af en så blændende glans, at børnene måtte lukke øjnene. Da følte de sig blidt berørte, og med barnets søde stemme lød det: "O klag dog ikke således, I kære venner! Elsker jeg jer da ikke mere? Kunne jeg nogensinde forlade jer? – Nej! ser I mig end ikke med legemlige øjne, så omsvæver jeg jer dog altid, og hjælper jer med min magt til at blive glade og lykkelige i al evighed. Bevar mig trofast i hjertet, som I hidtil har gjort, så skal hverken den onde Pepser eller nogen anden fjende få jer i sin magt. Elsk mig blot altid trofast!"

"O, det vil vi, det vil vi!" råbte børnene, "vi elsker dig jo af ganske hjerte!"

Da de igen kunne slå øjnene op, var det fremmede barn forsvundet; men al smerte var veget fra dem, og Himlens lyksalighed var vågnet i deres hjerter. Fru v. Brakel rejste sig nu også langsomt op og sagde: "Børn, jeg har i drømme set jer i lutter funklende guld, og dette syn har på en vidunderlig måde trøstet og glædet mig!"

Henrykkelse strålede i børnenes øjne, glødede på deres purpurrøde kinder. De fortalte, hvorledes det fremmede barn havde været hos dem; da sagde moderen:

"Jeg ved ikke, hvorfor jeg i dag må tro på jeres eventyr, og hvorfor derved al sorg og smerte er veget fra mig. Men lad os nu trøstigt gå videre!"

De blev venligt modtaget af deres slægtning, og det gik nu, som det fremmede barn havde lovet: Alt, hvad Felix og Christlieb foretog sig, lykkedes så overmåde godt, at de og deres moder blev glade og lykkelige; og til deres sidste time legede de tit i drømme med det fremmede barn, som ikke ophørte at medbringe de livsaligste vidundere fra sit hjem til dem.

Om "Det fremmede barn"

Forfatter: E. T. A. Hoffmann (1776-1822)
Org.titel: *Das Fremde Kind*, i samlingen *Kinder-Mährchen von E. W. Contessa, Friedrich Baron de la Motte Fouque, und E. T. A. Hoffmann. Zweites Bändchen.*, In der Realschulbuchhandlung (G. Reimer), Berlin 1817.
Denne udgave efter: *Nøddeknækkeren og Musekongen – og – Det fremmede Barn.* To eventyr af Ernst Theodor Amadeus Hoffmann, oversatte af Forfatterinden til "Clara Raphael." Boghandler H. Hagerups Forlag, Kjøbenhavn 1856.
Oversætter: Mathilde Fibiger (1830-1872).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration til *Das fremde Kind* af Theodor Hosemann (1807-1875), fra *E. T. A. Hoffmann's Gesammelte Schriften, Andere Ausgabe, Zweiter Band*, Verlag Georg Reimer, Berlin 1857.

ISBN 978-87-7628-407-7
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-636-2 (Ølstykke 2019).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk